

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 27 Δεκεμβρίου 1892.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 25

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωπότη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ. (μετὰ εἰ-
κόνων), μετάφρ. Β'. — ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, μυθιστορία Ἀλεξίου
Μπουλδιδέ. — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐκτωρὸς
Μαλῶ, μετάφρ. Κ.

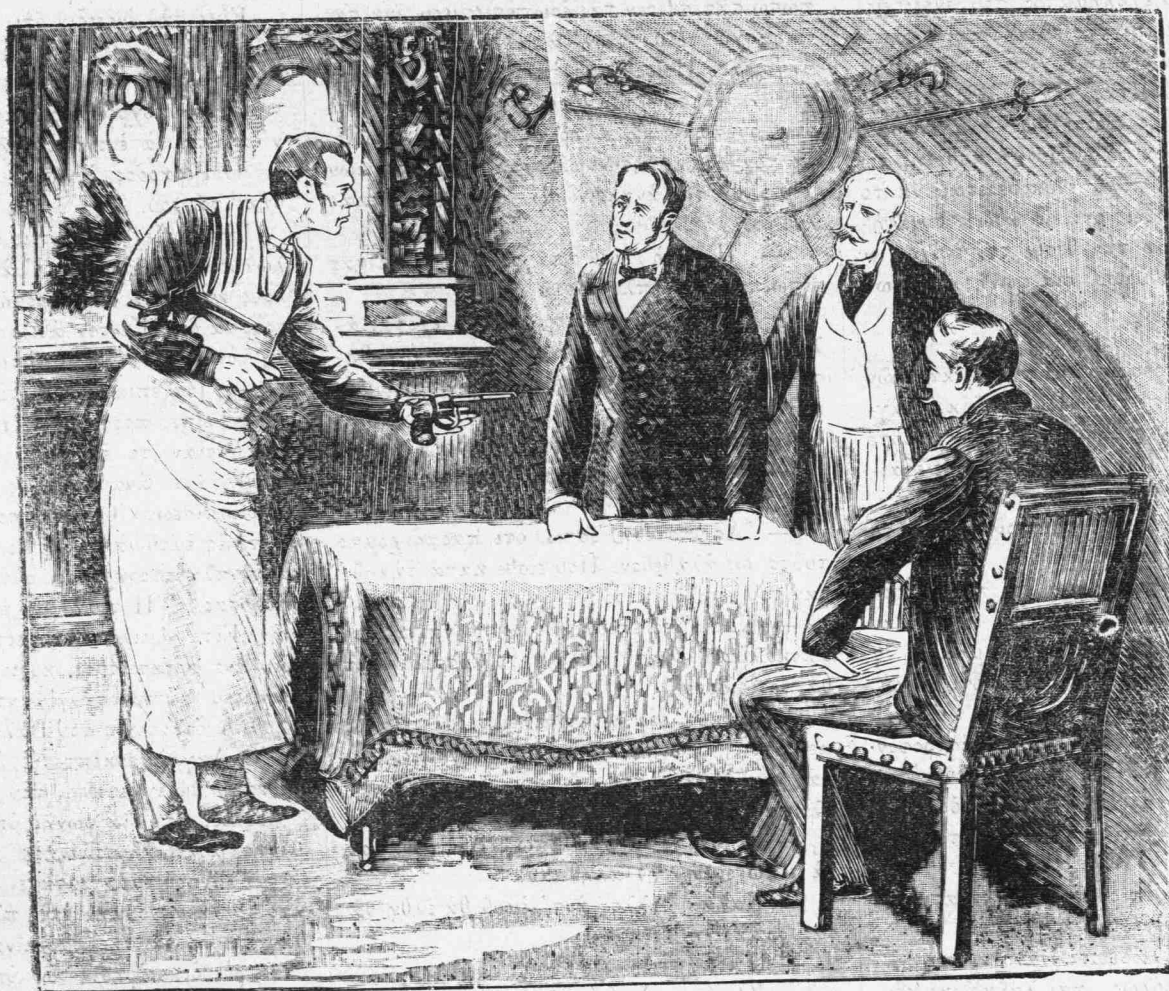
ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κ.λ. κτλ.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Ὁ θαλαμηπόλος ἔλαβε τὸ περίστροφον, τὸ περιστρέψεν πανταχόθεν. (Σελὶς 180).

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Τὴν νύκτα ἐκείνην, θὰ ἔλεγον πρὸς τὸν ἀνακριτὴν, ἑτέρος τις ἐπληρώθη. Καὶ ἡ πληγὴ τοῦ τὸν ἐνοχοποιεῖ. Ἀπώλεσε πολὺ αἷμα διότι ἤθελε ν' ἀποκρύπτῃ τὴν πληγὴν του... Καὶ ἔχει πρὸς τοὺς τὴν πρόνοιαν νὰ μὴ ἀπολέσῃ τὸν καρπὸν τοῦ ἐγκλήματός του... πληγωμένος ὡς εἶνε, σύρεται μέχρι τῆς ἀμάξης τοῦ Βαλὸν καὶ ἀποκομίζει τὸν σάκκον μὲ τὰ χρήματα. Τὰ ἔχον του ἀπέμειναν καταφανῆ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· παρηκολούθησα τὸ παρ' αὐτοῦ χαρὰν σκέδιον ἀνέγνωσα οὕτως εἰπεῖν ἐν τῇ σκέψει του, χωρὶς νὰ γνωρίζω ὅτι τὴν ἐπαύριον θὰ εὕρισκον πρὸ τοῦ δολοφόνου καὶ θὰ ἠδυνάμην ν' ἀναγινώσκω ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν του ...»

Ὁ Δαγκέρ ἔφρισε. Περιέφερε βλέμμα πλῆρες μίσους πρὸς τὸν ἱατρόν. Οἱ ὁδόντες του συνεκρούοντο, ἀλλὰ δὲν εἶχε δύναμιν νὰ ὁμιλήσῃ.

— Θὰ ἔλεγον ἀκόμη πρὸς τὸν ἀνακριτὴν : « Ἐντείνων πᾶσαν τοῦ προσπάθειαν, ἠδυνήθη ὁ φονεὺς νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς οἰκίας. Ἐκδύεται καὶ κατακλίνεται. Τόση εἶνε ἡ ἀδυναμία του, ὥστε ἀδυνατεῖ ν' ἀποκρύψῃ καὶ τὰ πλήρη αἵματος ἐνδύματά του, καταφανεῖς τοῦ ἐγκλήματός του ἐνδείξεις. Κεῖται ἡμιθανὴς ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ θ' ἀπέθνησκεν ἐκεῖ, ἂν δὲν εἰσῆρχετο τυχαίως εἰς τὸ δωμάτιον ὑπηρετῆς, ὅστις εἰδοποιεῖ τὸν ἱατρόν. Ὁ ἱατρός προσελθὼν ἀναγινώσκει εὐκρινῶς τὸ ὄραμα τὸ ὁποῖον ὁ ἀσθενὴς τῷ ἀποκρύπτει. Καὶ πολὺ ἐνδιαφέρεται νὰ τὸ μάθῃ, διότι γνωρίζει ὅτι εἰς ἀθῶος συνελήφθη καὶ ἴσως λάβῃ τὴν θέσιν τοῦ ἐνόχου. »

Ὁ Δαγκέρ ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης :

— Ψεῦδος ... μῦθοι...

— Ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τῆς φρίκης τῶν ἐξωγραφημένων ἐπὶ τῆς ὄψεως τοῦ κ. Δαγκέρ, βλέπω ὅτι οὔτε ψεῦδος εἶνε αὐτὰ οὔτε μῦθοι. Οἱ ἱατροί, εἶνε καὶ αὐτοὶ ἐνίοτε ἐξαίρετοι ἀνακριταί.

— Τὸ περίστροφον ! τὸ περίστροφον τὸ εὐρεθὲν εἰς Ἀλλὰττην !

— Θὰ σὰς προσαφθῇ μία ἐπὶ πλέον ἀτιμία, κύριε Δαγκέρ. Εὕρίσκεσθε εἰς τοῦ κ. Παρλαχέ ὅτε ὁ Βαλὸν παρελάμβανε τὸ χρήμα. Ἐγνωρίζετε ἀναμφιβόλως ὅτι ὁ Βωφόρτ θὰ τὸν συνώδευεν. Οὐδὲν τὸ εὐκολώτερον τοῦ νὰ ἐλαμβάνετε τὸ περίστροφον τοῦ συνοίκου σας. Καὶ τὸ περίστροφον αὐτό, τὸ ὁποῖον θὰ ἐνοχοποιήσῃ τὸν Βωφόρτ, ἀφήκατε σκοπίμως ἐπὶ τοῦ θεάτρου τοῦ ἐγκλήματος.

— Πρὸς τί νὰ ἐπέριπτον τὴν κατηγορίαν εἰς τὸν Βωφόρτ ;

— Ἴνα μὴ συλλάβωσιν ἐναντίον σου ὑπονοίας, ἀναμφιβόλως, καὶ λάβῃς καιρὸν νὰ δραπετεύσῃς. — Ἴσως, ἐξ ἀποστροφῆς πρὸς τὸν Βωφόρτ. Εἶσαι κατεστραμμένος !

δέον νὰ θεωρῇς αὐτὸν ὡς αἷτιον τῆς καταστροφῆς σου, ἀλλ' αὐτὰ ὅλα θὰ τὰ μάθω. Πρὸς τὸ παρόν, τί μέλει !

Ὁ Γεράρδος ἐσίγησε πρὸς στιγμὴν, εἶτα :

— Κύριε Δαγκέρ, σὲ νομίζω, εἶσθε ὁ φονεὺς τοῦ Βαλὸν, ἐὰν δύνασθε ἐξαγάγετέ με τῆς ἀπάτης.

Ὁ τραυματίας ἔκαμε κίνημα ὀργῆς καὶ μανίας.

— Νὰ σὰς ἐξαγάγω τῆς ἀπάτης ! ... πρὸς τί ; ... αὐτὸ εἶνε παράλογον !

— Κύριε Δαγκέρ, ὑποθέσατε, σὰς ἰκετεύω, ὅτι εἶμαι ἀνακριτὴς σας καὶ σὰς θεωρῶ ἐνοχον. Θὰ ἤρκεισθε πρὸς δικαιολόγησιν σας ν' ἀπεκαλῆτε τὴν ἐνοχοποίησιν, διὰ τῆς ὁποίας σὰς ἐπιβαρύνω, παράλογον ; Ὀχι. Θ' ἀνεζητεῖτε νὰ μοὶ κατεδεικνύετε τὸ ἐσφαλμένον τῆς.

— Δὲν εἶσθε ὁ ἀνακριτὴς μου...

— Καὶ ὁ ἱατρός ἐπέχει θέσιν ἀνακριτοῦ...

— Οὐδεμίαν σὰς ὀφείλω ἐξηγήσιν. Αἱ ὑπονοιαί σας εἶνε προσβλητικαὶ καὶ μὲ θίγουν καιρίως.

— Σὰς τὸ ζητῶ χάριν, κ. Δαγκέρ, ἂν ἀπατώμαι, ἂν ἦσθε ἀθῶος εἰπέτε μοι τοῦτο. Μὲ μίαν σας φράσιν, μίαν μόνην, δύνασθε νὰ μὲ καθυπαχάσητε.

— Εἶσθε τρελός, λόγον τιμῆς !...

— Οἴμοι !

— Εἶσθε εὐτυχής, διότι δὲν δύναμαι νὰ μετακινήθω ἀπὸ τὴν κλινὴν μου, καταχρᾶσθε τῆς ἀδυναμίας μου, ... θὰ σὰς ἐπέτων ἔξω.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπάντησις. Θὰ διατυπώσω σαφέστερον τὰς ἐρωτήσεις μου, ἵνα σὰς παράσχω τὸ μέσον ν' ἀπαλλαγῆτε τῆς κατηγορίας. Ποῖος σὰς ἐπλήγωσεν ; Ἡ θέσις σας εἶνε ἐπισφαλής, κύριε Δαγκέρ. Σκέφθητε ὅτι δύναμαι νὰ πληροφορήσω τὸν Λωζιέ, νὰ τὸν καταστήσω μέτοχον τῶν ὑπονοιῶν μου... νὰ τῷ ἀνακοινώσω πᾶν ὅ,τι ἀνεκάλυψα.

— Ἡ τιμὴ μοὶ ἀπαγορεύει τὸ νὰ σὰς εἰπω ποῖος μ' ἐπλήγωσεν.

— Ἀλλ' ἐὰν ἡ ἱστορία αὕτη ἔχεται ἀληθείας, τί φοβεῖσθε νὰ μοὶ τὴν ἀφηγηθῆτε ; Θὰ ταφῇ διὰ παντὸς ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ ἐν ἀνάγκῃ, σὰς τὸ ὁμνῶ, θὰ τὴν ἀποβάλλω καὶ ἐκ τῆς μνήμης μου αὐτῆς.

— Ἀδύνατον... εἶμαι ὁ μόνος κριτὴς ὡς πρὸς τοῦτο.

— Ἀς ὑποτεθῇ, ἔστω, ὅτι παραδέχομαι τοῦτο ὡς ἀληθεῖον. Ποῦ εἶσθε κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἐγκλήματος ;

— Καὶ αὐτὸ ἐπίσης ἀδυνατῶ νὰ σὰς τὸ ἀποκαλύψω, διότι ἄλλως τὸ μυστικόν μου θὰ προσέιδετο.

— Λοιπόν, δὲν λέγετε πλειότερόν τι πρὸς με, ὅστις ἔχω τὰς ἐνδείξεις εἰς χεῖράς μου καὶ σὰς ἀνακηρύττω ἐνοχον μυσικοῦ ἐγκλήματος !

— Τί πλέον νὰ σὰς εἰπω ; Δὲν δύναμαι νὰ εἰπω εἰμὴ τὴν ἀλήθειαν.

— Καλὰ. Ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ θὰ ἔλθῃ νὰ σὰς ἀνακρίνῃ.

— Ποῖος ;

— Ὁ κύριος Λωζιέ.

Ὁ ἀσθενὴς ἠννοήθη σχεδὸν ὀρθίως ἐπὶ τῆς κλίνης του.

— Δὲν θὰ τὸ κάμετε τοῦτο !

— Τίς θὰ μ' ἐμποδίσῃ ;

— Ἐγώ.

— Τίνι τρόπῳ ;

— Ὑπευθυμίζων σας ὅτι τὸ μυστικόν τῆς πληγῆς μου δὲν σὰς ἀνήκει. Εἶσθε ἰατρός, καὶ ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ ἐπαγγέλματός σας ἐγένεσθε γνώστης τοῦ μυστικοῦ αὐτοῦ. Γνωρίζετε ὅτι ὀφείλετε νὰ τηρήσητε ἐχεμύθειαν. Δὲν θὰ σὰς διδάξω ἐγώ τί ἡ τιμὴ σὰς ἐπιβάλλει...

Ἐπανέπεσεν ἐξητλημένος, μὴ ἀναπνέων πλέον, ἐκπέμπων ρόχρον.

Ἀληθὲς ἦτο. Εἶχε δίκαιον. Ὁ Γεράρδος τὸ ἐγνώριζεν. Ἡ τιμὴ τὸν ἠμποδίζε τοῦ νὰ ὁμίλῃ. Ὄφειλε τὸ μυστικόν νὰ τὸ ἐτήρει, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐσώζετο εἰς ἀθῶος !... Ἡθέλησε νὰ μετέλθῃ ἐπὶ τοῦ Δαγκέρ ἀπειλάς... οὐδὲν ἐπέτυχεν !..

Ἡμέραν τινά, ἐνῶ ἐξήταζε τὴν πληγὴν τοῦ Βωφόρτ, τῷ εἶχεν εἶπει :

« Τὸ ἐπάγγελμά μας, τὸ ὁποῖον ἀνακουφίζει, βαρύνεται πολλὰκις ἀπὸ καθήκοντα φορτικά, διότι δυνατόν νὰ συμβῇ νὰ ἔχῃ ὁ ἱατρός ὅπως ἐκλέξῃ μεταξὺ καθήκοντος καὶ τῆς καρδίας του... »

Καὶ ὁ Βωφόρτ εἶχεν ἀπαντήσῃ :

« Εὐτυχῶς εἶσθε νέος, τέκνον μου, καὶ ἡ ἀπηνὴς τύχη δὲν σὰς ἔρριπεν ἀκόμη εἰς ταισὺν τινά δεινὴν περίστασιν... »

Λοιπόν ! ἡ τύχη αὕτη ἐπέστη. Ὁ Γεράρδος εὕρισκετο ἐν αὐτῇ τῇ περιστάσει.

Εἶχε βοηθήσῃ τὸν ἀνακριτὴν εἰς ἐνοχοποίησιν τοῦ Βωφόρτ.

Εἶχε τὴν ἐνδείξιν ὅτι ὁ Βωφόρτ ἦτο ἀθῶος.

Ἐγνώριζε τὸν ἐνοχον.

Ἦτο ὑπόχρεως νὰ φεισθῇ τοῦ ἐνόχου καὶ ν' ἀφήσῃ νὰ ἐνοχοποιηθῇ ὁ ἀθῶος.

Ὁ Γεράρδος ἐγνώριζε τὰ ὡς ἱατροῦ καθήκοντά του.

Ἐγνώριζεν ἐν τούτοις ἐπίσης, ὅτι ὁ ἄλλων τινῶν μέσων ἢ δι' ἀποκαλύψεως ἀφελούς καὶ ἄνευ περιστροφῶν, ἠδύνατο ὁ ἱατρός νὰ διέσωζε τὸν ἀθῶον, χωρὶς νὰ προδώσῃ τὸν ἐμπιστόν του, ἔστω καὶ ἐνοχον ὄντα.

— Ἴνα ἐπικαλῆσθε τὸ τελευταῖον αὐτὸ μέσον, εἶπε, προσφεύγων εἰς τὴν ἐχεμύθειαν τὴν ὁποίαν τὸ ἐπάγγελμα μοὶ ἐπιβάλλει, ἀπώλεσατε ἀναμφιβόλως πᾶν ἄλλο μέσον ὑπερασπίσεως. Ὁμολογήσατε λοιπόν !.. Τί ἔχετε ἐξ ἐμοῦ νὰ φοβῆσθε ;... Τῷ ὄντι, εἶσθε καλὰ πληροφόρημένος, οὐδὲν δύναμαι ἐναντίον σας... Ἡ τιμὴ μοὶ ἐπιβάλλει τὴν σιγὴν. Εἴτε ὁμιλήσητε, εἴτε ὄχι, ἡ γνώμη μου εἶνε ἀδιάσειστος, κύριε. Καὶ τὴν γνώμην μου αὐτὴν τὴν ἐμαντεύσατε βεβαίως. Εἶσθε ὁ δολοφόνος τοῦ Βαλὸν.

Ὁ Δαγκέρ ἐσκέπτετο. Τρομερὰ συνετελεῖτο ἐν τῷ ἐγκεφαλῷ του πάλῃ.

Τέλος, εἶπε διὰ φωνῆς ὑπόκωφου, ἡλλοιωμένης, μόλις ἀκουσμένης :

— Ἀφοῦ ἐμαντεύσατε ἐπὶ πλέον, διότι τότε ἦτο τὸ νὰ ἠρνούμην ἐπὶ πλέον, διότι τότε θὰ ἦτο ὡς νὰ σὰς παρεκίνουν νὰ ἐπεκαλεῖσθε πρὸς διασάφησιν τῶν ὑπονοιῶν σας τὴν δικαιοσύνην. Ἄν σὰς πείσω ὅτι δὲν εἶμαι ἐνοχος, δὲν θὰ κρίνητε ὅτι ἀπηλλάγητε πάσης προφυλάξεως καὶ εἶσθε ἐλεύθερος νὰ κα-

ταστήσετε τὰ πράγματα γνωστὰ εἰς τὸν Λωζιέ, ὡς μὲ ἀπειλεῖτε; Καὶ ὅταν ὁ κ. Λωζιέ ἀρχίσῃ, ποῦ θὰ καταλήξῃ ἡ ἀνάκρισις του; Ὁχι, πρὸς τὸ συμφέρον μου, κάλλιον νὰ γενῇτε ὁ ἐμπιστὸς μου. Σὰς καταδικάζω εἰς τὴν σιγὴν, ὡς ἐὰν ἦσθε συνένοχος μου. Ὁμολογῶ λοιπόν. Καὶ πρὸς τὸν κ. Γεράρδον Λαγκών δηλῶ ὅτι αἱ ἀποκαλύψεις του ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ ἐπαγγέλματός του εἶνε ἡ ἀλήθεια καθ' ὁλοκληρίαν... Ἐγὼ ἐδολοφόνησα τὸν Βαλὸν καὶ ἐπλήρωσα τὸν Βωφόρτ.

— Ἀθλίε! ἄθλιε!

— Μὴ παραφέρεσθε. Ἀναγνωρίζω τοῦτο ὅσον καὶ ὑμεῖς. Τὸ πρᾶγμα ἀφορᾷ ἐμέ. Δησιμονήσατε ὅτι σὰς εἶπον. Τοῦτο ἀφορᾷ ὑμᾶς.

Καὶ ἐστράφη πρὸς τὸ ἄλλο πλευρὸν ἵνα μὴ βλέπῃ πλέον τὸν Γεράρδον καὶ ὡσεὶ θέλων νὰ κοιμηθῇ.

— Καὶ ὁ ἀθῶος ὁ συλληφθεὶς ἀντὶ σοῦ!...

— Εἶνε κακὸτυχος! Ἀς φροντίσῃ ν' ἀπαλλαγῇ!

— Αἱ κατ' αὐτοῦ ὑπάρχουσαι ἐνδείξεις εἶνε πολὺ ἐπιβαρυντικαί. Ἡ σύλληψις του ἤδη τῷ προσάπτει ἀτιμίαν. Ἐσκέφθητε ὅτι θὰ τὸν ὀδηγήσουν ἴσως καὶ εἰς τὸ δικαστήριον;

— Θὰ τὸν ἀθώωσουν, καὶ ἐγὼ ἐσώθην.

— Καὶ ἐὰν ἀθωωθῇ, ὅπερ ἀμφίβολον, τὸ στίγμα θὰ τῷ ἀπομείνῃ ὡπιοδότης.

— Μεγαλοποιεῖτε τὰ πράγματα, ἱατρεί.

— Καὶ ἂν καταδικασθῇ, ὅπερ ἐνδεχόμενον;

— Τότε ἡ σωτηρία μου θ' ἀποβῇ ἀσφαλτέρα...

— Καὶ δὲν σώζεται ἐντὸς σας οὐδ' ἔχνος οἴκτου, ὥστε νὰ ἐξανίστασθε ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι εἰς ἀθῶος θ' ἀποτίσῃ τὴν διὰ τὸ ἐγκλημὰ σας ποινὴν!...

— Ζητεῖτε οἴκτον ἀπὸ ἀνθρώπων ὁ ὁποῖος σὰς ἀποκαλύπτει ὅτι εἶνε φονεὺς; Εἴσθε τρελλός, μὰ τὴν πίστιν μου!...

— Ἀθλίε! ἄθλιε! ἐπανελαμβανεν ὁ Γεράρδος πλήρως ἀηδίας.

— Καλὰ! ναι, ἄθλιος, ὡς λέγετε. Σώζω τὸ δέριμα μου. Ἐὰν ἤμην ἱκανὸς διὰ καλὰ αἰσθήματα, δὲν θὰ ἤμην ὅ,τι εἶμαι, εἰς δολοφόνος... Ἀς ἀλλάξωμεν θέμα ὁμιλίας!

— Δὲν σὰς τὸ ἀποκρύπτω, κύριε, ὅτι αἱ πρὸς ὑμᾶς διαθέσεις μου πᾶν ἄλλο εἶνε ἡ εὐμενεία... Ἡ μόνη χάρις τὴν ὅποιαν θὰ δυνήθω νὰ σας κάμω εἶνε τὸ νὰ σας ἀφήσω νὰ παραδοθῇτε μόνος σας εἰς τὸν κ. Λωζιέ. Θὰ ἔχῃ τοῦτο διὰ σας ἐλαφρυντικὰς συνεπειάς.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Δαγκέρ διὰ φωνῆς εἴρωνος καὶ ἐν ἡ ἐμάντεές τις τὴν γαλήνην ἀνθρώπου ἐξασφαλίσαντος τὴν ὑπόθεσιν του, εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐλαφρυντικὰς σας συνεπειάς, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ μὴ λάβω αὐτῶν ἀνάγκην.

— Αὔριον, κ. Δαγκέρ, θὰ ἐπανέλθω.

— Αὔριον ἔστω. Τόσον ὀλίγους βλέπω... ἐκτὸς φίλων τινῶν τοῦ Κρέιλ μαθόντων ὅτι ἤμην κληνὴρ καὶ εἰς τοὺς ὁποίους εἶπον ὅτι προσεδιλήθην ἀπὸ πλευρίτιδα εἰς τὸ κυνήγιον, ἐκτὸς αὐτῶν, λέγω, δὲν βλέπω ἄλλον τινα. Ἡ ἐπίσκεψίς σας εἶνε πάντοτε μία δικασκείασις δι' ἐμέ, κ. Γεράρδε.

Ὁ ἱατρὸς ἐξῆλθε, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ βλέμματος τοῦ ἀσθενούς.

Ἐπανελθὼν εἰς τὰ ἴδια, ἔμεινε κατ' αἶκον ἐφ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

Τὴν κεφαλὴν στηρίζων μεταξὺ τῶν χειρῶν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀόριστως πλανῶν πρὸς τὸν Λεῖγερν, ὄνειροπόλει.

Τί νὰ ἐπραττε; Βεβαίως, ἐγνώριζε ποῖον ἦτο τὸ καθήκον του.

Τὸ καθήκον του, κατόπιν ὅλων, ἦτο τὸ νὰ ἐτήρει τὸ τρυφερὸν αὐτὸ μυστικόν.

Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχον περιστάσεις, καθ' αἷς ὁ ἱατρὸς ἠδύνατο, ὥφειλε, νὰ ὑπερεπήδα τὸν φραγμὸν αὐτόν;

Ἀνεζήτησεν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ του τὰ περὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ πραγματευόμενα βιβλία.

Ὅλα σχεδὸν ἀπὸ συμφώνου διελάμβανον ὅτι ὁ ἱατρὸς ὥφειλε νὰ σιωπᾷ, καὶ ὅταν ἐτι ἐπρόκειτο περὶ παρομοίων πρὸς τὴν παρούσαν περιπτώσεων.

— Καλὰ, εἶπε, κλείων τὰ βιβλία του, θὰ ὑπάγω νὰ εὕρω τὸν κ. Μωζιέ καὶ θὰ τῷ ἐγείρω ἐνδοιασμοὺς, λέγων αὐτῷ ὅτι ἀκολουθεῖ πορείαν πεπλανημένην. Τοῦτο δικαιοῦμαι νὰ τὸ πράξω, καὶ ταιουτοτρόπως μένω ὡπιοδότης καὶ πιστὸς εἰς τὸ καθήκον μου.

Ὡς ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν τὴν ἔθηκεν εὐθὺς εἰς ἔργον.

Ὁ Λωζιέ εὐρίσκετο ἐν τῷ γραφείῳ του ὁ ἱατρὸς τῷ διεδίδασκε τὸ ἐπισκεπτήριόν του.

Πάραυτα τὸν εἰσήγαγον.

Ὁ ἀνακριτὴς, δεικνύων αὐτῷ ἑδραν, τὸν ἠτένισε διὰ βλέμματος περιέρχον.

Ἡ στάσις τοῦ Γεράρδου, τὸν ἐμαρτύρει προφανῶς λίαν συγκεκινημένον, καὶ ὁ Λωζιέ ἠπόρει περὶ τοῦ αἰτίου τῆς συγκινήσεώς του.

— Ἐχετε τίποτε νὰ μοὶ ἀνακινώσῃτε; ἠρώτησε.

— Νὰ σας ἀνακινώσω, ὄχι, κύριε... Ἐν τούτοις...

— Πόθεν προέρχεται ὁ δισταγμὸς σας αὐτός, ἱατρεί; Καὶ διατί;

— Κύριε Λωζιέ, ἔχω τι σπουδαῖον νὰ σας ἀνακινώσω. Εὐαρεστηθῆτε ν' ἀρκεσθῆτε εἰς τὴν ἐγνοίαν τῶν λόγων μου... καὶ νὰ μὴ ἀπαιτήσῃτε παρ' ἐμοῦ ἐξηγήσεις ἀκριβεστερας.

— Μ' ἐκπλήττετε, κ. Γεράρδε... Πρὸς τί αὐτὸ τὸ προοίμιον;... Ὁμιλήσατε ἐν πρώτοις... Κατόπιν βλέπομεν... Χωρὶς, ἐννοεῖται, νὰ σας ἀκούσω προηγουμένως, δὲν δύναμαι ἐκ τῶν προτέρων νὰ ὑποσχεθῶ ρητῶς τοιοῦτό τι.

— Κύριε Λωζιέ, εἶπεν ὁ ἱατρὸς διὰ φωνῆς σταθερᾶς, ἀπατάσθε ἐν τῇ ὑποθέσει τοῦ Βαλὸν, ἐνοποποιούντες τὸν κ. Βωφόρτ.

— Ἀ! ὁ ἐστίν, ὁ Βωφόρτ εἶνε ἀθῶος;

— Ναι, κύριε.

— Λοιπόν, τόσῳ τὸ καλλίτερον... Οὐδὲν ἔχω ἐγὼ ἐναντίον τοῦ Βωφόρτ. Δὲν τὸν καταδικῶ ἐξ ἀτομικῆς ἐχθρας. Ἀλλ' ὑπάρχει εἰς ἐνοχος εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ὅταν ἀποφαίνεσθαι περὶ τῆς ἀθώατης τοῦ Βωφόρτ, πρόκειται βεβαίως νὰ μοὶ παράσχητε τὸ ὄνομα τοῦ πραγματικοῦ φονεῶς!

— Τὸ ὄνομα αὐτό, δὲν τὸ γρῶρίζω, εἶπεν ὁ Γεράρδος διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης.

— Δυνατὸν καὶ τοῦτο ἐπὶ τέλους. Ἀλλὰ

θὰ μοὶ ἐμπιστευθῇτε ἀναμφιβόλως τοὺς λόγους, οἵτινες ἐπέδρασαν ἐπὶ τοῦ πνεύματός σας πρὸς σχηματισμὸν αὐτῆς τῆς γνώμης. Τί γνωρίζετε; Τί δύνασθε νὰ μοὶ πληροφορήσῃτε;

— Δὲν δύναμαι εἰμὴ νὰ σας ἐπαναλάβω ὅ,τι σὰς εἶπον, κύριε: «πράττετε βαρὺ, τρυφερόν, ἀνεπανόρθωτον ἀδίκημα κρατοῦντες ὑπὸ φύλαξιν τὸν Βωφόρτ. Εἶνε ἀθῶος. Μὴ μοὶ ζητεῖτε πλεότερα.»

Ὁ Λωζιέ ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Συγχαρῆσατε τὴν εὐθυμίαν μου, ἱατρεί, ἀλλὰ πῶς θέλετε ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ σας—ὅστις ἄλλως τε λίαν ἀξιόπιστος εἶνε, σπεύδω νὰ προσθέσω,—μεταβάλλω τὴν μέχρι τοῦδε πορείαν τῶν ἀνακρίσεών μου;... Πρέπει καὶ νὰ μὲ πείσητε. Ἰδωμεν, τί ἀνεκαλύψατε;

Ὁ ἱατρὸς οὐδὲν ἀπήντησεν.

Ὁ ἀνακριτὴς ἤρξατο βηματίζων ἐντὸς τοῦ γραφείου.

Εἶχε προφανῶς ἐκπλαγῇ καὶ οὗτος ἐκ τῆς βαθείας συγκινήσεως ἣν ἀπέπνεεν ἡ ὄψις τοῦ ἱατροῦ.

— Σὰς ἀναχαιτίζει ἡ ἐχεμύθεια τὴν ὁποῖαν τὸ ἐπαγγέλμα σας ἀπαιτεῖ;

— Οὐδὲν εἰς ὅσα εἶπον ἔχω νὰ προσθέσω.

— Οὐτε ἀπαντήσιν εἰς τὴν τόσον ἀπλὴν αὐτὴν ἐρώτησιν;

— Οὐτε.

— Εἶνε ὡς νὰ μοὶ ἀπαντᾷτε, ἄλλως τε, καταφατικῶς. Ἡ τοῦ ἐπαγγέλματος ἀπαιτούμενη ἐχεμύθεια λοιπὸν σὰς ἀναχαιτίζει τοῦ νὰ φανερώσῃτε μυστικόν, τὸ ὅποιον ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ ἐπαγγέλματός σας κατελάβετε; Τότε, δὲν ἐπιμένω πλέον, ἱατρεί, ἡ τιμὴ σας ἐπιβάλλει τὴν σιγὴν.

— Τοῦλάχιστον πιστεύσατέ με, κύριε Λωζιέ, πιστεύσατέ με ὅταν σας ὀρκίζομαι, ὅτι ὁ Βωφόρτ εἶνε θύμα μοιραίας πλάνης.

— Μοὶ φαίνεται ὅτι εἴσθε κακῆς πίστεως, ἱατρεί.

— Λαμπρά... αὐτὸ μὲ ἀνγκυρίζει... δύναμαι νὰ ἐλπίζω ὅτι θ' ἀρήσῃτε ἐλεύθερον τὸν ἀτυχῇ αὐτὸν ἀνθρώπον;

— Αὐτὸ εἶνε ἄλλο ζήτημα. Εἶπον ὅτι μοὶ φαίνεται καλῆς πίστεως, ἀλλ' ἡ ἀπλὴ σας καὶ ἀόριστος ἐπιβεβαιώσις δὲν δύναται νὰ μοὶ χρησιμεύσῃ ὡς ἐνδείξις. Δυσκοῦμαι τῶντι. Τὰ πράγματα θὰ μείνωσι λοιπὸν ὅπως ἔχουν... καὶ ἐλπίζω, κύριε Γεράρδε, ἐὰν ἡ πεποίθησίς σας εἶνε τόσον βεβαία ὅσον φαίνεται...

— Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος... διέκοψεν ὁ ἱατρὸς.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον... ἐλπίζω, ἔλεγον, ὅτι θὰ εὕρητε μέσον νὰ ὀδηγήσῃτε τὴν δικαιοσύνην ἐπὶ τῆς δοῦ τοῦ ἀνακαλύψαντος τὰς ὑποίας ὑμεῖς αὐτὸς ἐκάμετε... χωρὶς νὰ προδῶσῃτε τὸ μυστικόν σας... χωρὶς ἡ ἱατρικὴ σας ὑπόληψις νὰ προσβληθῇ.

— Λοιπόν, κύριε, οὐδεμία θὰ ἐπέλθῃ μετεβολὴ τῆς παρούσης καταστάσεως;

— Οὐδεμία, πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον.

— Ὑγιαίνειτε λοιπόν, κύριε Λωζιέ.

— Καλὴν ἐντάμνωσιν, ἱατρεί... καὶ ὄχι ὑγιαίνειτε.

[Ἐπεται συνέχεια.]